

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/63/2022
Identifikačné číslo spisu:	1113218823
Dátum vydania rozhodnutia:	31.10.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1113218823.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a JUDr. Ivany Izakovičovej v spore žalobkyne O. B., D. XX. O. XXXX, O.-A., C. XXXX/XX (predtým L.. O. B. - GEODETICKÁ KANCELÁRIA GAMA, Martin, A. Stodolu 5285/28, IČO: 35 390 557), proti žalovanému Slovenský pozemkový fond, Bratislava, Búdkova 36, IČO: 17 335 345 v konaní o zaplatenie 39 265,29 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 31Cb/130/2013, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21. februára 2018 č. k. 3Cob/63/2017-352, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a.

II. Žalobkyňa má n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I, ako súd prvej inštancie, rozsudkom zo dňa 19. decembra 2016 č. k. 31Cb/130/2013-327 rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 18 258,92 eura s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 18 258,92 eura od 30. mája 2013 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žiadnej zo strán sporu nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 30. mája 2013 domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy 39 265,29 eura s príslušenstvom a trovami konania z titulu nevyplatenia odmeny za činnosť, ktorú mala vykonávať a v dôsledku porušenia zmluvných povinností predmetnú činnosť a odmenu získal tretí subjekt. Žalobkyňa svoj nárok odôvodnila tým, že so žalovaným uzavreli Rámcovú dohodu č. 30/RO 12/2008-600, v súlade s výsledkom verejnej súťaže vyhlásenej vo Věstníku veřejného obstarávání dňa 22. januára 2008 pod č. 00388 MSS. Žalobkyňa sa v zmysle vyššie uvedenej zmluvy ako poskytovateľ zaviazala vyhotovovať geodetické práce v rámci pôsobnosti RO SPF Martin. Zmluva bola uzatvorená na dobu určitú do 31. decembra 2009 a táto doba bola následne predĺžená Dodatkom č. 1 k rámcovej dohode do 31. decembra 2011. Napriek platnosti vyššie uvedenej zmluvy bol žalovaným ako objednávateľom zadávaný predmet zmluvy aj ďalšiemu

subjektu - L.. O. G. - GEODET, s miestom podnikania Maše Haľamovej 4413/11, 036 01 Martin, IČO: 37761765, čo je porušením zmluvy, napriek tomu, že žalobkyňa nikdy objednávku neodmietla, a teda nebol dôvod zadať prácu inému subjektu. Žalobkyňa sa v tejto veci obrátila na žalovaného listom zo dňa 28. mája 2010 a zo dňa 3. mája 2011, kde žiadala o vysvetlenie, resp. nápravu v tejto veci. Žalovaný na to reagoval listom zo dňa 31. mája 2010 a zo dňa 26. marca 2012 s tým, že žiadosť o nápravu považuje za neopodstatnenú a namietané porušenie zmluvy nepotvrdil.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle § 261 ods. 1, 6 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“), ďalej v zmysle § 1 ods. 1, 2, § 324 ods. 1, § 340 ods. 1, § 365 ods. 1, § 369 ods. 1, 2, § 373, § 376, § 378 - 382 ObZ, § 420 ods. 1 a § 442 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“). Skonštatoval, že zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu majú objektívny charakter. V prípade, že škodca preukáže existenciu takých okolností, z ktorých možno spoľahlivo vyvodiť, že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré bolo možné od neho objektívne požadovať, zbaví sa zodpovednosti. Po vykonaní dokazovania a v kontexte stranami sporu uvádzaných skutočností súd vyhodnotil konanie žalovaného ako spĺňajúce kritériá nároku na zodpovednosť za škodu vo všetkých zákonných predpokladoch, a to z dôvodu, že na strane žalovaného došlo k porušeniu povinnosti - zadanie zákazky subjektu mimo úspešného kandidáta verejného obstarávania bez preukázania, že by uvedený subjekt - žalobkyňa odmietla predmetnú zákazku vykonať za obdobie roku 2010.

4. Rozhodným momentom podľa konajúceho súdu bolo realizovanie verejného obstarávania, v ktorom bol víťazom L. O. G.. Na základe výsledkov verejného obstarávania bola uzatvorená Rámcová dohoda č. 1/Ro 12/2011-600 zo dňa 11. januára 2011. Na jej základe realizoval objednávky v roku 2011. Súd prvej inštancie zastával názor, že za obdobie trvania zmluvného vzťahu na základe Rámцovej dohody č. 30/RO 12/2008-600 uzatvorenej na dobu do 31. decembra 2009, predĺženú Dodatkom č. 1 do 31. decembra 2011 práce mali byť vykonávané žalobkyňou ako úspešnou uchádzačkou verejného obstarávania do 31. decembra 2010, nakoľko v ďalšom období bolo realizované ďalšie verejné obstarávanie. Na základe rámcovej dohody uzatvorenej s L.. O. G. bolo z jeho strany vyhotovených 18 ks geometrických plánov v priebehu roku 2011. Súd prvej inštancie prisvedčil názoru - stanovisku Úradu pre verejné obstarávanie v Rozhodnutí č. 798-140 - 7000/2010 zo dňa 22. júla 2010 kde uviedol, že „tento nezakazuje verejnému obstarávateľovi/obstarávateľovi vyhlásiť a uskutočniť nové verejné obstarávanie v prípade, ak by sa jednalo o predmet zákazky, ktorý by bol totožný s už obstaraným predmetom, a to ani v prípade, keď pôvodné verejné obstarávanie už prebehlo a jeho výsledkom bolo uzavretie rámcovej dohody s úspešným uchádzačom na predmet zákazky, ktorý sa opätovne obstaráva“.

5. V zmysle vyššie uvedeného okresný súd uviedol, že žalobkyni prislúcha nárok na vyplatenie odmeny do momentu uzatvorenia Rámцovej dohody č. 1 Ro 12/2011-600 zo dňa 11. januára 2011. Podľa listinných dôkazov, a to „Cenových kalkulácií na dodávku geodetických prác“, ktorých predmetom je zoznam geometrických plánov v obci Turčianske Teplice za rok 2010 končiaci geometrickým plánom 50/2010 v sume 1 490,76 eura - nesprávne zaradeným v dôsledku nesprávneho označenia do tabuľky za rok 2011, teda suma za práce vykonané v roku 2010, ktoré nefakturovala a nevykonala žalobkyňa predstavuje sumu ako súčet označených geometrických plánov 16 768,16 eura plus nesprávne zaradený geometrický plán za rok 2010 v tabuľke za rok 2011, č. 50/2010 v sume 1 490,76 eura. Súčet uvedených hodnôt predstavuje sumu priznaného nároku vo výške 18 258,92 eura. Súd prvej inštancie vyhodnotil daný stav tak, že práve uvedená suma vykázaných objednávok predstavuje náhradu prislúchajúcu žalobkyni, ktorá dané činnosti vykonať mala a nebolo preukázané, že by ich vykonanie odmietla, alebo preukázala neochotu uvedenú činnosť vykonať. Naopak, žalovaný neosvedčil, že by bol daný dôvod, prečo nerešpektoval pravidlá zadávania objednávok na výkon činnosti a dané objednávky zadal tretiemu subjektu v rozpore s internými pravidlami.

6. Prvoinstančný súd zdôraznil, že občianskoprávna zodpovednosť za škodu môže vzniknúť z porušenia zmluvných, alebo iných záväzkových povinností, vtedy ide, o tzv. zmluvnú, alebo záväzkovú zodpovednosť. Môže však vzniknúť aj z porušenia iných zákonom uložených povinností, vtedy ide, o tzv. mimozáväzkovú zodpovednosť. Ustanovenie § 420 OZ o všeobecnej zodpovednosti za škodu

možno aplikovať tak na prípady záväzkovej, ako aj mimozáväzkovej zodpovednosti. Pri občianskoprávnej zodpovednosti za škodu vzniká záväzkovo právny vzťah medzi tým, kto za škodu zodpovedá a medzi poškodeným. Obsahom tohto vzťahu je právo poškodeného požadovať náhradu škody a povinnosť toho, kto podľa zákona za škodu zodpovedá, škodu nahradiť. Z judikatúry ohľadne vzniku škody, resp. zodpovednosti za škodu konajúci súd poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/23/2008, sp. zn. 4Cdo/319/2008.

7. Súd prvej inštancie zdôraznil, že sa zaoberal aj námietkou neplatnosti Rámcovej zmluvy, resp. neplatnosti Dodatku č. 1, pričom poukázal na sprievodný list zo dňa 23. novembra 2009, ktorým navrhol žalovaný predĺženie spolupráce pre žalobkyňu. Platnosť Rámcovej zmluvy bola dohodnutá do 31. decembra 2009, avšak samotný Dodatok č. 1 k Rámcovej dohode 30/RO/12/2008 bol podpísaný žalovaným dňa 25. januára 2010 a žalobkyňou až dňa 1. februára 2010. Súd po oboznámení sa s listom zaslaným žalobkyni zo strany žalovaného datovaného na deň 23. novembra 2009 zaujal stanovisko, že je potrebné aplikovať ustanovenia § 43a a nasl. OZ, teda návrh bol doručený žalobkyni ako druhej strane, pričom nebol časovo obmedzený, ani odvolaný žalovaným. Je podľa okresného súdu preukázané, že žalovaný zadával zákazky žalobkyni aj v čase neexistencie podpísaného Dodatku č. 1, čo nasvedčuje tomu, že žalovaný mal záujem na pokračovaní v spolupráci so žalobkyňou. S odkazom na § 43c OZ konajúci súd skonštatoval, že uvedené následne žalovaný aj potvrdil, jednak neodvolaním návrhu na predĺženie Rámcovej dohody a podpísaním Dodatku č. 1 k Rámcovej dohode. Súd prvej inštancie skonštatoval, že bez ohľadu na skutočnú realizáciu predĺženia Rámcovej dohody, strany prejavili vôľu byť viazané týmto zmluvným vzťahom. Súd zároveň vnímal konanie žalovaného ohľadne napadnutia neplatnosti uvedeného zmluvného vzťahu skôr za účelové konanie.

8. Ďalej okresný súd konanie v časti nároku prislúchajúcemu výkonu činnosti za obdobie roku 2011, teda počas platnosti a účinnosti Rámcovej dohody č. 1 Ro 12/2011-600 zo dňa 11. januára 2011 s L.. O. G. zamietol, nakoľko sa stotožnil so stanoviskom Komisie pre rozhodovanie v konaní o námietkach Úradu pre verejné obstarávanie (ďalej len „komisia úradu“) v Rozhodnutí č. 798 - 140 - 7000/2010 zo dňa 22. júla 2010, ktorá uviedla, že žalovaný svojím postupom neporušil žiadne ustanovenie Zákona o verejnom obstarávaní, nakoľko tento nezakazuje verejnému obstarávateľovi/obstarávateľovi vyhlásiť a uskutočniť nové verejné obstarávanie v prípade, ak by sa jednalo o predmet zákazky, ktorý by bol totožný s už obstaraným predmetom, a to ani v prípade, keď pôvodné verejné obstarávanie už prebehlo a jeho výsledkom bolo uzavretie rámcovej dohody s úspešným uchádzačom na predmet zákazky, ktorý sa opätovne obstaráva. Uvedené sa udialo a víťaz legitímne vykonával činnosť, a tým nárok na odmenu od 11. januára 2011 (teda od uzavretia Rámcovej dohody s Ing. G.) neprislúchal žalobkyni. V dôsledku porušenia povinnosti na strane žalovaného riadne a včas zaplatiť odplatu za službu vznikla na strane žalovaného navyše sankcia vo forme platenia úrokov z omeškania.

9. S poukazom na vyššie uvedené súd prvej inštancie žalobe voči žalovanému čiastočne vyhovel a o trovách konania rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 v spojení s § 255 CSP.

10. Na odvolanie žalovaného, Krajský súd v Bratislave, ako odvolací súd, napadnutým rozsudkom zo dňa 21. februára 2018 č. k. 3Cob/63/2017-352 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania potvrdil. Zároveň žalobkyni proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

11. K odvolacej námietke žalovaného, že neporušil záväzok zo zmluvy, resp. z Rámcovej dohody uzavretej so žalobkyňou a zákazky jej nezadával preto, že nedošlo k dohode o cene odvolací súd v prvom rade uviedol, že v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný žalobkyni reálne predmetné zákazky zadal, žalobkyňa by ich odmietla vykonať a následne po tom, čo nedošlo k dohode o cene ich zadal L. G. Išlo len o ničím nepodložené tvrdenia žalovaného, v rámci ktorých nebol súdu predložený žiadny dôkaz. Žalovaný bol povinný v prvom rade zadať zákazku žalobkyni, s ktorou mal uzavrieť Rámcovú dohodu a tieto práce museli byť kalkulované podľa cenovej ponuky (príloha č. 1 zmluvy), konkrétne podľa bodov a1, resp. a2, čo bolo potvrdené aj v stanovisku Komory geodetov a kartografov zo dňa 26. novembra 2009. Žalovaný však podľa odvolacieho súdu bezdôvodne postupoval v rozpore s Rámcovou

dohodou uzavretou so žalobkyňou a bez relevantného dôvodu oslovil za účelom vyhotovenia GP L.. G., s ktorým v rozhodnom období ešte ani nemal uzatvorenú žiadnu zmluvu, resp. rámcovú dohodu.

12. Žalovaný ďalej namietal, že mohol zadať zákazku aj L. G., ako súťažiteľovi umiestnenom na treťom mieste, a to v zmysle čl. II ods. 4 Rámcovej dohody č. 30/RO 12/2008-600, nakoľko nemal pridelených toľko finančných prostriedkov, aby mohol zadať zákazku žalobkyni za cenu ňou presadzovanú. Odvolací súd k tejto odvolacej námietke uviedol, že tento postup zadávania zákaziek musel byť v každom prípade v súlade s podmienkami určenými v predmetnej dohode, čo vyplýva práve z uvedeného čl. II bodu 4 dohody. To znamená, že žalovaný bol povinný sporné zákazky v rozhodnom období do uzatvorenia rámcovej dohody s L.. G. zadať žalobkyni v zmysle dohodnutej cenovej ponuky podľa prílohy č. 1 k dohode, k čomu však nedošlo. Odvolací súd dodal, že cenovú kalkuláciu si žalobkyňa neurčovala svojvoľne, ale na základe merných jednotiek z vypracovaných zákaziek a z ceny za jednu mernú jednotku, ktorá bola zmluvne dojednaná (príloha č. 1).

13. Žalovaný následne nesúhlasil s posúdením platnosti, resp. neplatnosti Dodatku č.1 k Rámcovej dohode č. 30/RO 12/2008-600 uzavretej so žalobkyňou. V tomto smere odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie konštatoval, že žalovaný výslovne a preukázateľne prejavil vôľu predĺžiť už uzatvorené Rámcové dohody (list zo dňa 23. novembra 2009, č.l. 242 spisu) a napriek tomu, že predmetný dodatok bol podpísaný po uplynutí platnosti a účinnosti základnej Rámcovej dohody, žalovaný nedal nijakým spôsobom najavo, že by s jej predĺžením nesúhlasil a naďalej zadával zákazky žalobkyni až do sporného obdobia, kedy s ňou bezdôvodne prestal spolupracovať.

14. Z vyššie uvedeného podľa odvolacieho vyplýva, že nie je relevantná ani námietka žalovaného, že na daný právny vzťah nemožno aplikovať § 324 ods. 1 ObZ, nakoľko žalobkyni konaním žalovaného vznikol nárok na náhradu škody, ktorý možno špecifikovať ako ušlý zisk, ktorý by získala za vyhotovovanie GP na základe Rámcovej dohody č. 30/RO 20/2008-600, a ktoré zákazky jej mali byť zadávané až do 11. novembra 2011, kedy došlo k uzatvoreniu Rámcovej dohody s L.. G.. H., žalovaný v spornom období (teda do 31. decembra 2010, resp. do 11. januára 2011) nevyužíval služby, na ktoré sa zaviazal v zmysle Rámcovej dohody č. 30/RO 20/2008-600, ale činnosť v zmysle tejto dohody bez žiadneho právneho, resp. zmluvného základu zadával tretej osobe, v dôsledku čoho príjmy, ktoré by inak z tejto činnosti získala žalobkyňa, prijímal L.. G. na škodu žalobkyne.

15. Z vykonaného dokazovania je podľa odvolacieho súdu zrejmé, že žalovaný síce neporušil žiadnu zo svojich povinností v zmysle ustanovení zákona o verejnom obstarávaní tým, že vyhlásil novú verejnú súťaž na vyhotovovanie GP a uzatvoril na jej základe novú Rámcovú dohodu z 11. januára 2011 s L. G. na ten istý predmet plnenia, ale porušil svoje povinnosti vyplývajúce z právneho vzťahu so žalobkyňou založeného Rámcovou dohodou č. 30/RO 20/2008-600 zo dňa 5. júna 2008.

16. Odvolací súd záverom napadnutého rozhodnutia uviedol, že nepovažuje za potrebné sa podrobne vyjadrovať k všetkým podstatným skutočnostiam majúcim vplyv na rozhodnutie v prejednáwanej veci, nakoľko sa s nimi súd prvej inštancie podrobne vysporiadal v odôvodnení svojho rozsudku.

17. Preto krajský súd po prejednaní veci dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, nakoľko rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutom rozsahu správny, tak po skutkovej, ako aj právnej stránke, vychádza z dostatočne zisteného a dôkazmi preukázaného skutkového stavu veci, z ktorého dôvodu podľa 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Výrok o trovách konania sa zakladá podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

18. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný (č.l. 361 spisu) prípustnosť, ktorého odôvodnil ust. § 420 písm. f) CSP teda, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa žalovaného ďalej napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho

súdu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP; resp. rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

19. Žalovaný (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“) k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP uviedol, že konajúci súd (Krajský súd v Bratislave) nezdôvodnil svoje rozhodnutie vyčerpávajúcim spôsobom v časti týkajúcej sa existencie základného predpokladu zodpovednosti žalovaného za škodu, a to predpokladu príčinnej súvislosti medzi údajným porušením povinnosti vyplývajúcej z právneho vzťahu so žalobkyňou a vznikom údajnej škody (ušlého zisku) na strane žalobkyne. Žalovaný je tiež názoru, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil preukázanie príčinnej súvislosti, kedy odkaz na rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je podľa dovolateľa dostatočný, pretože ani okresný súd vo svojom rozhodnutí neobsahuje žiadnu relevantnú argumentáciu danej skutkovej a právnej otázky.

20. Odklon od ustálenej rozhodovacej praxe vzhľadom dovolateľ pri posúdení príčinnej súvislosti ako obligatorného prvku posúdenia nároku na náhradu škody, pri ktorom odklone dovolateľ poukázal na mnohé rozhodnutia so záverom, že príčinná súvislosť musí byť „bezpečne preukázaná“. Práve absencia preukázania príčinnej súvislosti podľa dovolateľa umožnila konajúcim súdom dospieť k záveru o zodpovednosti žalovaného za škodu bez potreby vyhodnotiť a odôvodniť prítomnosť tohto prvku zodpovednosti za škodu.

21. Podľa názoru dovolateľa súdy judikovali jeho zodpovednosť za škodu bez identifikácie a jasného pomenovania okolností/skutočností, ktorými dôvodili existenciu príčinnej súvislosti medzi údajným porušením povinnosti a vznikom ušlého zisku. Tento prvok síce okresný súd podľa dovolateľa pomenúva, avšak nijako nevysvetľuje svoj záver o existencii príčinnej súvislosti. Takýto postup konajúcich súdov má predstavovať zásadný odklon od ustálenej judikatúry najvyššieho súdu, čím je napadnuté rozhodnutie aj v tejto časti zároveň nepreskúmateľné.

22. Absenciu rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vzhľadom dovolateľ pri riešení právnej otázky vyplývajúcej z Rámcovej zmluvy. Išlo o identifikáciu záväzku žalovaného zadať zákazku výlučne žalobkyňi, ako prezentovali konajúce súdy. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na jednotlivé znenia článkov danej Rámcovej zmluvy a nesúhlasil s právnym posúdením súdov, že vo vzťahu k žalobkyňi mu vyplývala povinnosť „osloviť žalobkyňu“ a v prípade, že táto nemôže zákazku realizovať bude oslovený ďalší uchádzač. Aj v tejto časti je napádané rozhodnutie podľa dovolateľa zároveň nepreskúmateľné a na proces fungovania rámcovej zmluvy poskytol svoj právny pohľad.

23. Za ďalšie nesprávne posúdenie veci zo strany konajúcich súdov považuje dovolateľ „identifikáciu zmeny právneho stavu momentom uzatvorenia Rámcovej zmluvy L. G.“. Ide o moment, do ktorého bol podľa súdov daný nárok žalobkyne na náhradu údajného ušlého zisku. Dovolateľ je názoru, že možnosť žalovaného uzatvoriť realizačnú zmluvu/zmluvy aj pred úpravou rámcových podmienok zadávania zákaziek L. G. formou Rámcovej zmluvy, nijakým spôsobom nezmenila právny vzťah medzi žalovaným a žalobkyňou. Tak, ako uzavreli konajúce súdy, že po podpise Rámcovej zmluvy L. G. neexistoval dôvod, prečo by mala žalobkyňa vzniknúť škoda formou ušlého zisku, podľa žalovaného aj pred týmto momentom mohol uzatvárať realizačné zmluvy aj s inými dodávateľmi predmetných služieb, nie len s L. G.. Dovolateľ dodal, že Rámcová zmluva ho nijako neobmedzovala pri zadávaní zákaziek, neformulovala záväzok zadávať služby exkluzívne a výlučne len žalobkyňi, a preto nie je žiadny dôvod formulovať takéto konanie, ako porušenie zmluvných povinností žalovaného s následkom vzniku zodpovednosti za škodu. Podľa dovolateľa zároveň konajúce súdy neobjasnili, prečo je existencia právneho základu s tretťou osobou (ďalším dodávateľom) rozhodná pre posúdenie existencie záväzku žalovaného odoberať služby výlučne od žalobkyne.

24. Preto dovolateľ navrhol, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, resp. aby zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

25. Žalobkyňa vo vyjadrení k podanému dovolaniu (č.l. 418 spisu) uviedla, že sa s dovolaním nestotožňuje s tým, že dovolanie nemôže plniť funkciu tretej inštancie. V prvom rade žalobkyňa zdôraznila, že príčinná súvislosť medzi konaním, alebo opomenutím škodcu a vznikom škody je otázkou skutkovou, nie právnou. Je zároveň zrejmé, že keby žalovaný neporušil svoju povinnosť, nedošlo by k následku v podobe ušlého zisku, čo predstavuje príčinnú súvislosť. Preto má žalobkyňa za to, že konajúce sudy svoje rozhodnutia riadne a presvedčivo odôvodnili, pričom odôvodnenie rozsudku nemá byť sumarizáciou celého obsahu spisu. Týmto postupom podľa žalobkyne neboli porušené práva žalovaného v zmysle § 420 písm. f) CSP.

26. V súvislosti s nesprávnym právnym posúdením žalobkyňa poukázala na dovolateľom citované rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 176/2017, z ktorého v dovolaní nie je citovaná právna veta, avšak len vyjadrenie Úradu pre verejné obstarávanie, čím sa toto rozhodnutie nedá považovať za ustálenú súdnu prax. Žalobkyňa dodala, že definíciu Rámcovej dohody upravoval § 11 zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní v rovnakom znení, ako tomu je aj v súčasnom právnom predpise č. 343/2015 Z. z. S odkazom na § 64 ods. 3 zákona č. 25/2006 Z. z. a § 269 ObZ žalobkyňa uviedla, že rámcová dohoda je záväzná medzi zmluvnými stranami, pričom v nej upravené práva a povinnosti sú pre zmluvné strany záväzné a ich porušením dochádza k porušeniu zmluvnej povinnosti. K takémuto porušeniu povinností zo strany žalobcu došlo podľa žalobkyne aj v súdnej veci.

27. Vzhľadom na vyššie uvedené, žalobkyňa navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol a priznal jej nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený podľa § 429 ods. 2 písm. b) CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalovaného treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

29. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (porovnaj 9Cdo/72/2020, 9Cdo/260/2021).

30. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu, ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

31. Predmetom dovolacieho prieskumu je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým rozhodnutím bol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania potvrdený. Z tohto dôvodu je dovolanie voči napadnutému rozhodnutiu prípustné podľa § 420 CSP, pretože ide o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie v danom procesnom štádiu končí.

32. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej,

alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

33. Túto vadu vzhladol dovolateľ (pozn. dovolacieho súdu - dovolacie dôvody sú zhodné s tými odvolacími) v postupe dovolacieho súdu tým, že tento nezdôvodnil napadnuté rozhodnutie vyčerpávajúcim spôsobom v časti týkajúcej sa existencie základného predpokladu zodpovednosti žalovaného za škodu, a to predpokladu príčinnej súvislosti medzi údajným porušením povinnosti vyplývajúcej z právneho vzťahu so žalobkyňou a vznikom údajnej škody (ušlého zisku) na strane žalobkyne. Odkaz na rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je podľa dovolateľa dostatočný, pretože ani okresný súd vo svojom rozhodnutí neobsahuje žiadnu relevantnú argumentáciu danej skutkovej a právnej otázky.

34. Dovolací súd uvádza, že právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (sp. zn. II. ÚS 383/06).

35. S poukazom na nálezy ÚS SR sp. zn. II. ÚS 120/2020, IV. ÚS 557/2020, ako aj v zmysle judikatúry ESLP dovolací súd uvádza, že „kvalitu odôvodnenia súdneho rozhodnutia je potrebné považovať za jeden zo základných aspektov práva na spravodlivý proces, podobne ako právo na rovnosť zbraní, alebo zásadu kontradiktórnosti konania. Podstatou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je vysvetlenie, objasnenie a „obhájenie“ toho, ako súd procesne postupoval (vrátane toho, ako rozhodol) a ako také, nemôže byť od doterajšieho procesného postupu oddelené“.

36. V posudzovanom prípade bolo potrebné zohľadniť, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP a v celom rozsahu sa stotožnil s jeho odôvodnením, na ktoré odkázal v zmysle § 387 ods. 2 CSP. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku dovolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie dovolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

37. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd sa nezaoberal jeho odvolacou argumentáciou ohľadom porušenia povinnosti zo strany žalovaného a jeho následnou povinnosťou náhrady škody, resp. definovanou príčinou súvislosťou medzi takýmto konaním a jeho následkom. Prioritne odvolací súd zdôraznil, že žalovaný založil svoje odvolacie námietky na rovnakých skutočnostiach/argumentoch ako pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa v potrebnom rozsahu konajúci okresný súd dostatočne vysporiadal, a na ktorého závery odvolací súd poukázal. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie dovolací súd zisťuje, že tento po určení rozhodných ustanovení Občianskeho a Obchodného zákonníka v bode 15. zdôraznil, že základným predpokladom vzniku (objektívnej) zodpovednosti za škodu v obchodnom práve je porušenie povinnosti, existencia škody a ich vzájomná príčinná súvislosť. Okresný súd po rozsiahlom dokazovaní uzavrel, že konanie na strane žalovaného spĺňa kritériá nároku na zodpovednosť za škodu vo všetkých zákonných predpokladoch (t.j. aj v ich príčinnej súvislosti, pozn. dovolacieho súdu), a to detailne opísaným porušením jeho povinnosti a následne jeho zodpovednosti za škodu vo forme ušlého zisku. S takýmto záverom sa odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 2 CSP stotožnil a na doplnenie správnosti záverov konajúceho súdu prvej inštancie konštatoval, že žalovaný porušil svoje povinnosti vyplývajúce z právneho vzťahu so žalobkyňou založeného Rámcovou dohodou č. 30/RO 20/2008-600 zo dňa 5. júna 2008. Zároveň sa odvolací súd opakovane vyjadril k námietkam žalovaného ohľadom porušenia jeho právnej povinnosti, zadávaním zákazok žalovaným, (ne)platnosti Dodatku č. 1 k predmetnej Rámcovej zmluve s tým, že nepovažoval za potrebné sa vyjadriť ku všetkým skutočnostiam prezentovaným žalovaným, ale len k tým, ktoré sú pre posúdenie sporu rozhodné.

38. Dovolací súd preto konštatuje, že odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup nemožno považovať za neodôvodnený. Myšlienkový postup odvolacieho súdu je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Zároveň sa v odôvodnení rozhodnutia vysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia v zmysle § 393 ods. 2 CSP.

39. Súd nižších inštancií vo svojich rozhodnutiach presvedčivo a dôsledne odôvodnili svoje závery o preukázaní porušenia právnej povinnosti zo strany žalovaného a následne jeho zodpovednosti za vznik škody, a to aj s dôrazom na argumenty žalovaného, ktorý svoju objektívnu zodpovednosť za vznik škody dostatočne nevyvrátil. Týmto nie je možné prisvedčiť dovolacej námietke žalovaného, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie trpí vadou nepreskúmateľnosti.

40. Dovolateľ vo svojom dovolaní ďalej dôvodí prípustnosťou dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) CSP.

41. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

42. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolateľ uvádza, že odklon od ustálenej rozhodovacej praxe spočíva na absencii „bezpečného preukázania“ príčinnej súvislosti, ktorej absencia umožnila súdom dospieť k záveru o jeho zodpovednosti za škodu, a to bez potreby vyhodnotiť a odôvodniť prítomnosť tohto prvku zodpovednosti za škodu. V tomto smere poukázal dovolateľ na početnú judikatúru, ktorá sa vyjadrovala ku skúmaniu vzťahu príčiny a následku (I. ÚS 177/2008, 5Cdo/126/2009, 3Cdo/130/2010, 3Cdo/32/2007, 6MCdo/16/2012 a 6MCdo/11/2010).

43. Dovolací súd zdôrazňuje, že relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP je právna (nie skutková) otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Musí ísť pritom o takú právnu otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľa odvolacím súdom vyriešená nesprávne (porovnaj § 432 ods. 1 CSP), a pri ktorej s prihliadnutím na individuálne okolnosti veci (prípady) - zároveň platí, že ak by bola vyriešená správne, súde by nevyhnutne rozhodli inak, pre dovolateľa priaznivejším spôsobom.

44. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej normy, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t.j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

45. Riešenie skutkovej otázky (quaestio facti) je v sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania. Pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo, alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté, či a aké skutočnosti nastali po konaní (opomenutí konania) niektorej fyzickej, alebo právnickej osoby, čo obsahuje určitá listina, čo vypovedal svedok, čo uviedol znalec. S istým zjednodušením možno konštatovať, že otázkou skutkovou (faktickou) je pravdivosť, či nepravdivosť skutkových tvrdení procesných strán. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje

a na podklade svojich skutkových zistení (to znamená, až po vyriešení skutkových otázok) prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad (3Cdo/218/2017, 3Cdo/150/2017, 4Cdo/7/2018, 4Cdo/32/2018, 7Cdo/99/2018).

46. Vo vzťahu k nemožnosti posúdenia skutkových otázok pri dovolaní podľa § 421 ods. 1 CSP je potrebné poukázať tiež na to, že dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Najvyšší súd v dovolacom konaní nevykonáva dokazovanie, preto ani nemôže prehodnocovať dôkazy vykonané v konaní na súdoch oboch inštancií a v zásade ani posudzovať správnosť z nich vyvođených skutkových zistení (záverov).

47. Dovolací súd dáva za pravdu dovolateľovi, že príčinná súvislosť (kauzálny nexus) je podstatným prvkom zodpovednostnej skutkovej podstaty náhrady škody spôsobenej v danom prípade porušením zmluvných povinností s tým, že rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku. Túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. V právnej teórii sa vzťah príčinnej súvislosti označuje ako priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi protiprávnym konaním škodcu a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva.

48. Dovolací súd s poukazom na vyvíjajúcu sa súdnu prax uvádza, že otázka príčinnej súvislosti je v istom aspekte otázkou skutkovou, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach (napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obdo/57/2018, 5Cdo/126/2009 a 3Cdo/130/2010), kedy v inom aspekte otázkou právnou za aplikácie právnej kauzality pri „zniženej miere dôkazného bremena a nerovnovážneho postavenia škodcu a poškodeného“ (III. ÚS 409/2021 a III. ÚS 177/2023). Je potrebné zdôrazniť, že otázka príčinnej súvislosti je právnym posudzovaním, v tzv. medicínskych sporoch, nárokoch sekundárnych obetí na náhradu psychickej ujmy na zdraví a sporoch týkajúcich sa nárokov na náhradu škody spôsobenej štátom pri výkone verejnej moci. Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je náhrada požadovaná. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmovou poškodeného (pokiaľ vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne) sa zisťuje príčinná súvislosť. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala.

49. V súdenom spore sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému zaplataenia nevyplatennej odmeny za činnosť, ktorú mala vykonávať a v dôsledku porušenia zmluvných povinností žalovaným predmetnú činnosť a odmenu získal tretí subjekt. Ide týmto o „klasický“ spor týkajúci sa náhrady zodpovednosti za škodu, kedy príčinná súvislosť medzi škodovým konaním a škodou musí byť z hľadiska svojej existencie vždy zistená a na splnenie predpokladu príčinnej súvislosti nestačí iba pravdepodobnosť príčinnosti, či okolností nasvedčujúcich jej existencii, nakoľko príčinná súvislosť musí byť s určitosťou ustálená a zistená v rozsahu istoty. Naznačené zistenie príčinnej súvislosti v súdnej veci ako predpoklad ustálenia zodpovednosti za škodu je možné len na základe skutkových zistení, ktoré sú posudzované v konkrétnych súvislostiach. Týmto ide o príčinnú súvislosť z aspektu jej skutkového posudzovania, na rozdiel od sporov uvedených vyššie (medicínskych sporov, nárokoch sekundárnych obetí na náhradu psychickej ujmy na zdraví a sporov týkajúcich sa nárokov na náhradu škody spôsobenej štátom pri výkone verejnej moci), kde je posudzovanie príčinnej súvislosti otázkou právnou.

50. Vzhľadom na vyššie uvedené závery a žalovaným formulovanou dovolacou otázkou údajného odklonu napádaných rozhodnutí od ustálenej rozhodovacej praxe spočívajúcej „na absencii bezpečného preukázania príčinnej súvislosti, ktorej absencia umožnila súdom dospieť k záveru o zodpovednosti žalovaného za škodu, a to bez potreby vyhodnotiť a odôvodniť prítomnosť tohto prvku zodpovednosti za škodu“ uzatvára, že takto vymedzená otázka „absencie príčinnej súvislosti“ nie je otázkou právnou, ale otázkou skutkovou, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/126/2009 a 3Cdo/130/2010), keďže sa vzťahuje na výsledky vykonaného dokazovania. Takto vymedzené nesprávne právne posúdenie dovolateľom preto nemožno

považovať za súladné podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP v spojení s § 432 ods. 1 a 2 CSP.

51. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že z právnej úvahy súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že tieto ustálili porušenie zmluvnej povinnosti zo strany žalovaného, ktorého následkom bol vznik škody vo forme ušlého zisku. V názorovej zhode konajúce súdy zdôraznili, že základným predpokladom vzniku (objektívnej) zodpovednosti za škodu v obchodnom práve je porušenie povinnosti, existencia škody a ich vzájomná príčinná súvislosť. Dovolací súd odkazuje na svoje závery uvedené vyššie týkajúce sa skúmania prítomnosti vady vyvodzovanej podľa § 420 písm. f) CSP a opakovane zdôrazňuje, že porušenie povinností žalovaným sú v rozhodnutiach určené výstižne a nezameniteľne, z ktorých povinností súdy vyvodili zodpovednosť žalovaného za škodu, ktorá vznikla žalobkyni. Ak aj okresný súd dôvodil, že konanie na strane žalovaného spĺňa kritériá nároku na zodpovednosť za škodu vo všetkých zákonných predpokladoch, a to vrátane príčinnej súvislosti hoci len vo formálnej rovine (čo nepopiera ani dovolateľ v podanom dovolaní, pozn. dovolacieho súdu), z koncepcie právneho posúdenia žalovaného nároku na náhradu škody oboma súdmi nižších inštancií je nepochybné, že skúmaním a hodnotením porušenia povinností žalovaným a následným vznikom škody na strane žalobkyne je logická a definovateľná príčinná súvislosť.

52. Napokon skutočnosť, že ak okresný a aj krajský súd, vo svojich rozhodnutiach nevyčlenili osobitný priestor venovaný len príčinnej súvislosti ešte neznamená, že by deklarované porušenie povinností žalovaným a následný vznik škody nepodrobili skúmaniu aj z aspektu ich vzájomnej a príčinnej súvislosti, ak vo svojich rozhodnutiach, resp. právnych úvahách viackrát konštatovali pomenované porušenie povinností na strane žalovaného pri zadávaní zákazky z hľadiska jeho právneho vzťahu so žalobkyňou založeného Rámcovou dohodou č. 30/RO 20/2008-600 zo dňa 5. júna 2008, v zmysle ktorého porušenia došlo následne k vzniku škody. Odvolací súd na doplnenie správnosti záverov súdu prvej inštancie v napádanom rozhodnutí konkretizoval, že v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný žalobkyni reálne predmetné zákazky zadal, a že by ich následne žalobkyňa odmietla vykonať potom, čo nedošlo k dohode o cene (čo následne viedlo k zadaniu zákazky L. G.). Tvrdenia žalovaného ohľadom „nedohodnutej ceny zo strany žalobkyne“ preto považoval odvolací súd za ničím nepodložené. Odvolací súd zdôraznil, že žalovaný bol povinný sporné zákazky v rozhodnom období do uzatvorenia rámcovej dohody s L. G. zadať žalobkyni v zmysle dohodnutej cenovej ponuky podľa prílohy č. 1 k dohode, k čomu však nedošlo. Odvolací súd zároveň uviedol, že cenovú kalkuláciu si žalobkyňa neurčovala svojvoľne, ale na základe merných jednotiek z vypracovaných zákaziek a z ceny za jednu mernú jednotku, ktorá bola zmluvne dojednaná (príloha č. 1).

53. Pokiaľ ide o dovolateľom uvedenú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal odvolací súd odkloniť, dovolací súd vzhľadom na záver, že dovolanie v tejto časti nie je prípustné pre absenciu vymedzenia právnej otázky uvádza, že nie je relevantné posudzovať ani prípadný odklon právnych záverov odvolacieho súdu od právnych záverov dovolacieho súdu, vyjadrených v predmetných rozhodnutiach. Zároveň však poznamenáva, že dovolateľom prezentované rozhodnutia potvrdzujú záver, že v súdnej veci je ustálenie príčinnej súvislosti otázkou skutkovou, keďže ním predkladané rozhodnutia sa týkajú sporov ohľadom náhrady zodpovednosti za škodu z dôvodu nesprávneho úradného postupu a následného úradného rozhodnutia s tým, že dovolateľom označený Nález Ústavného súdu sp. zn. I. 177/2008 dokonca rieši „procesnú nesprávnosť nedoručenia vyjadrenia protistrane“ a na súdnu vec nedopadá.

54. Dovolateľ ďalej prípustnosť svojho dovolania vyvodzoval aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP a vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu žalovaný konajúcim súdom vytkol, že nesprávne právne posúdili viaceré otázky majúce podľa jeho názoru význam pre prejednávanú vec, a ktoré neboli v rámci rozhodovacej praxe dovolacieho súdu ešte vyriešené. Namietol nesprávne právne posúdenie otázky „identifikácie záväzku žalovaného zadať zákazku výlučne žalobkyni“ a právnej otázky „identifikácie zmeny právneho stavu momentom uzatvorenia Rámcovej zmluvy L. G.". V tejto súvislosti dovolateľ podrobne odkazuje na jednotlivé články príslušnej Rámcovej zmluvy so záverom, že táto Rámcová zmluva žalovaného nijako neobmedzovala pri zadávaní zákaziek, neformulovala záväzok zadávať služby exkluzívne a výlučne len žalobkyni, a preto nie je žiadny dôvod formulovať takéto jeho

konanie ako porušenie zmluvných povinností s následkom vzniku zodpovednosti za škodu.

55. Dovolací súd vychádzajúc zo žalovaným formulovaných dovolacích otázok ohľadom „identifikácie záväzku žalovaného zadať zákazku výlučne žalobkyni“ v zmysle konkrétnej Rámcovej zmluvy a „identifikácie zmeny právneho stavu momentom uzatvorenia Rámcovej zmluvy L.. G.“ konštatuje, že jadro takto formulovaných otázok je späté s otázkou skutkovou spočívajúcou v tom, či bolo prítomné porušenie zmluvnej povinnosti zo strany žalovaného. V súdenom spore odvolací súd považoval rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny z dôvodu, ktorého ho aj potvrdil. Nosné dôvody na základe, ktorých bola nižšími súdmi náhrada škody sčasti priznaná (prvoinštančným súdom), resp. toto rozhodnutie bolo potvrdené (odvolacím súdom) spočívali v právnom názore, že na základe v konaní vykonaného dokazovania, jeho vyhodnotenia a zisteného skutkového stavu mali nižšie súdy za preukázané, že v okolnostiach danej veci boli splnené predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu založené Rámcovou dohodou č. 30/RO 20/2008-600 zo dňa 5. júna 2008, vrátane Dodatku č. 1.

56. Možno preto uzavrieť, že otázky položené žalovaným, ako aj jeho ďalšia argumentácia ohľadom „identifikácie záväzku žalovaného zadať zákazku výlučne žalobkyni“ v zmysle konkrétnej Rámcovej zmluvy a „identifikácie zmeny právneho stavu momentom uzatvorenia Rámcovej zmluvy L.. G.“ v podanom dovolaní súvisia (iba) s polemikou nad právnymi závermi súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, spochybňovaním ich správnosti a kritizovaním prístupu odvolacieho súdu k právnemu posudzovaniu veci. Z obsahu podaného dovolania je možné vyvodiť, že dovolateľ v tejto časti primárne nesúhlasil s vyhodnotením zistených skutkových zistení, vykonaním a vyhodnotením dôkazov súdmi nižšej inštancie. Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd rozhodovali predovšetkým na základe vyjadrení sporových strán, ako aj z predložených listinných dokladov. Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, vo svojich rozhodnutiach jasne zadefinovali, aké dokazovanie vykonali, a čo mali z vykonaného dokazovania za preukázané.

57. Dovolací súd zároveň pripomína, že zo samotného znenia § 421 CSP je možné vyvodiť, že vzhľadom na skutočnosť, že od vymedzenia právnej otázky sa odvíja dovolací prieskum, a to v rozsahu, či sa od nej odvolací súd v rámci jej vyriešenia odklonil, riešil ju rozdielne, alebo ju ešte neriešil, je pri jej formulácii nevyhnutný predpoklad jej „zovšeobecnenia“ (III. ÚS 123/2020). V danom prípade je preto okrem vyššie uvedeného nutné uzavrieť, že žalovaným formulované otázky vyvedené § 421 ods. 1 písm. b) CSP nie je možné ani „zovšeobecniť“, keďže sa tieto neodčleniteľne týkajú iba súdnej veci a tu prítomnej Rámcovej zmluvy vrátane jeho Dodatku č. 1.

58. Je nutné zároveň poukázať na skutočnosť, že tvrdenia dovolateľa ohľadom exkluzivity právneho vzťahu so žalobkyňou a zákaz zadávania druhovo rovnakých zákazok aj iným subjektom je potrebné vyhodnotiť ako tzv. novoty v zmysle § 366 CSP, ktorých aplikácia je však v dovolacom konaní vylúčená a takýmto tvrdeniam nie je možno priznať žiadny účinok.

59. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti, keďže prípustnosť dovolania žalovaného nie je daná podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP, a ani podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, dovolací súd dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. c) CSP odmietol a to bez toho, aby sa zaoberal otázkou vecnej správnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia.

60. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

61. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.